

ת"פ 49454/12/17 - מדינת ישראל נגד נמר מנאע, מוחמד עבאס, דיאא יעקוב, סאמח כיוואן

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 49454-12-17 מדינת ישראל נ' מנאע ואח'
בפני כבוד השופט אבי לוי

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

1. נמר מנאע

2. מוחמד עבאס

3. דיאא יעקוב

4. סאמח כיוואן

הנאשמים

הכרעת דין בעניין הנאשמים 1 ו-4

זוהי הכרעת הדין בעניינם של הנאשמים 1 ו-4 בתיק זה. דינם של הנאשמים 2 ו-3 הוכרע זה מכבר (בהסתמך על הודאתם באשמה).

כתב האישום המקורי

כתב האישום המקורי בתיק שלפניי הוגש ביום 24.12.17. כתב האישום הופנה נגד ארבעה - מר נמר מנאע (להלן: "נאשם 1"), מר מוחמד עבאס (להלן: "נאשם 2"), מר דיאא יעקוב (להלן: "נאשם 3") ומר סאמח כיוואן (להלן: "נאשם 4"). הארבעה אמנם נכללו בכתב אישום משותף, אך לכל אחד ואחד מהם יוחסה מעורבות פלילית בפרשיות שונות. משותפת לכל הפרשיות הללו מעורבותו של אדם נוסף, מר רימון חינוואי (להלן: "רימון"), שעל פי כתב האישום קיבל בהזדמנויות שונות שוחד מאת הנאשמים השונים; לפי הנטען בכתב האישום, חלק מהנאשמים אף היו מעורבים בתיווך לשוחד לאדם נוסף - מר חינוואי.

הסדרי הטיעון בעניינם של הנאשמים השונים בתיק

ביום 10.4.18, הוגש כתב אישום מתוקן בעניינם של הנאשמים 2 ו-3; הללו הודו בעובדותיו ועל סמך הודאתם הורשעו במיוחס להם במסגרתו. כך, הורשע נאשם 2 בביצוען של עבירות שעניינן מתן שוחד בניגוד לסעיף 291 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ותיווך לשוחד בניגוד לסעיף 295(א) לחוק העונשין; ואילו נאשם 3 הורשע בעבירה שעניינה מתן שוחד בניגוד לסעיף 291 לחוק העונשין. לפיכך, הופרד הדיון בעניינם של אלו מהדיון בעניינם של הנאשמים האחרים; השניים אף הופנו בהתאם לבקשת הצדדים אל שירות המבחן על מנת שינפיק לגביהם

תסקיר לעניין העונש.

הסכמה הנוגעת לעובדות כתב האישום המתוקן בעניינם של הנאשמים 1 ו- 4

במעמד הרשעתם של הנאשמים 2 ו- 3, הודיע גם ב"כ של הנאשמים 1 ו- 4 כי הושגה בינו לבין ב"כ המאשימה **הסכמה מלאה** בכל הנוגע לאמיתות **עובדות** כתב האישום; וכי יוגש כתב אישום מתוקן אשר ישקף עובדות אלו. עם זאת צוין, כי קיימת בין הצדדים מחלוקת משפטית בשאלה האם המעשים הכלולים בכתב-האישום (המתוקן) עולים כדי עבירה של מתן שוחד או תיווך לשוחד. אליבא דידו של הסנגור המלומד, המעשים כולם אינם מגלים עבירה כלל ועיקר, ולפיכך ראוי לזכות את הנאשמים 1 ו- 4 מכל המיוחס להם.

כשאלו הם פני הדברים, הוריתי לצדדים להגיש לעיוני סיכומים כתובים, אשר במסגרתם יוכלו לטעון **לעניינה של המחלוקת המשפטית** אשר נתגלעה בינם, הכל, כמובן, **על בסיס עובדותיו של כתב האישום המתוקן** שהוגש בעניינם של הנאשמים 1 ו- 4. המאשימה הזדרזה והגישה סיכומיה; ביום 16.9.18 שבו והתייצבו לפניי הנאשמים **כולם**. במועד זה הגישו הנאשמים 1 ו- 4, באמצעות סנגורם המלומד, את הסיכומים המשפטיים הכתובים מטעמם. כמו כן, נרשמה בפרוטוקול הודאה מלאה של הנאשמים **בעובדותיו** של כתב האישום המתוקן. הצדדים ביקשו, שהכרעת הדין תינתן על סמך הכתובים בלא צורך בשמיעת טיעונים בעל-פה.

להלן אפוא, תובא הכרעתי במחלוקות המשפטיות אשר נתגלעו בין הצדדים בסיכומיהם ביחס לשאלת אחריותם הפלילית של הנאשמים 1 ו- 4.

עובדות כתב האישום המתוקן

כפי שפורט לעיל, הנאשמים 1 ו- 4 אינם חולקים על **עובדות** כתב האישום המתוקן בעניינם, אלא שלשיטתם המעשים הכלולים בכתב-האישום, אינם עולים כדי עבירה של מתן שוחד או תיווך לשוחד.

לפיכך, בטרם אציג את הפרשנות המשפטית של כל אחד מהצדדים לעובדות המרכיבות את כתב האישום יובאו להלן עובדותיו, **ככתבתן וכלשוונן**:

בחלקו הכללי של כתב האישום המתוקן צוין כי, בין השנים 2009-2016 שירת רימון חינואוי (להלן: "**רימון**") כראש צוות חוקרי מש"ל (מרכז שירות לאזרח) בתחנת המשטרה בכרמיאל. בתקופה הרלוונטית לכתב-האישום, התגורר רימון בדיר חנא. במהלך התקופה האמורה בכתב-האישום, מתוקף תפקידו כחוקר, רימון בא במגע עם אוכלוסייה אזרחית רבה. בהזדמנויות רבות, העמיד עצמו רימון לרשותם של האזרחים אותם הכיר (להלן: "**האזרחים**") והתערב בעבודת המשטרה השוטפת, לבקשתם של האזרחים, בכל הקשור לענייניהם המשטורתיים. בתמורה להתערבות זו, פנה רימון אל האזרחים ויצר עימם יחסי שוחד (להלן: "**יחסי השוחד**"), תוך שביקש וקיבל מהם טובות הנאה כספיות ואחרות במקביל להתערבותו בעניינם. בנוסף, בהזדמנויות נוספות, במסגרת היחסים אשר נרקמו בינו לבין אזרחים, הציג רימון בפני האזרחים מצג שווא לפיו הוא סובל ממצב רפואי מורכב המצריך קבלת טיפול רפואי, קניית תרופות ומתן חוות דעת רפואית בעניינו (להלן: "**מצג השווא**"). מצג השווא שימש את רימון לעיתים בדרישתו לשוחד מאת האזרחים ולעיתים כרמייה על מנת לקבל "תרומות" שלא כדין, הכול כפי שיפורט להלן.

אישום ראשון(נאשם 1 בלבד)

חלק כללי - אישום ראשון

במהלך שנת 1999, הכיר רימון את נאשם 1, שהוא תושב הכפר מג'דל כרום (להלן: "**הכפר**"). הנאשם 1 נהג לפקוד לעיתים תכופות את תחנת המשטרה בכרמיאל (להלן: "**התחנה**"). במהלך התקופה האמורה בכתב-האישום, במספר הזדמנויות שונות, נהג נאשם 1 לפנות אל רימון בכל הנוגע לעניינים משטריים של מקורביו אשר הגיעו לפתחו (להלן: "**מקורביו**") ו/או "**העניינים המשטריים**" בהתאמה). רימון נענה לפניותיו של נאשם 1 וסייע בידו בקידום העניינים המשטריים כפי שמפורט באישום זה. בתמורה לאמור, נתן נאשם 1 טובות הנאה לרימון, בין באמצעות כספים שלו ושל מקורביו ובין באמצעות טובות הנאה אשר סיפק לרימון בעצמו (להלן: "**טובות ההנאה**"). במסגרת טובות ההנאה נתן נאשם 1 לרימון סכום כסף בסך 500 ₪. כן ביצע נאשם 1 עבודות אינסטלציה בביתו של רימון לרבות רכישת חומרי עבודה, שילם עבור שטיפת מכוניתו של רימון ותיווך בין רימון לבין בעלי מקצוע שונים, הכול במסגרת היחסים השוחדיים בין רימון לנאשם 1 (להלן: "**היחסים השוחדיים**"), כפי שיפורט להלן:

העובדות בעניינו של בישר בישר:

בתאריך שאינו ידוע למאשימה, על רקע תאונת דרכים מיום 13/12/14 בו היה מעורב בישר בישר (להלן: "**בישר**"), הוגשה נגד בישר תלונה בתחנה, זאת על ידי ענאן סרחאן (להלן: "**התאונה**") ו"**המתלונן**" בהתאמה).

עם היוודע דבר הגשת התלונה לבישר, פנה האחרון אל נאשם 1, המוכר לו כבן משפחה של אשתו, ביודעו כי נאשם 1 בקשר עם רימון, וביקש ממנו לפנות אל רימון על מנת שזה יפעל לסגירת התלונה. לשם כך נתן בישר כסף, שערכו המדויק אינו ידוע למאשימה, לנאשם 1, עבור הטיפול בסגירת התלונה. עוד באותו היום, בנוכחות בישר, התקשר נאשם 1 אל רימון ושאל אותו כיצד ניתן להביא לידי סגירת התלונה של בישר.

בסמוך לאחר מכן, נסעו יחדיו בישר ונאשם 1 למקום מפגש שנקבע עם רימון, בין מג'דל כרום לראמה, שם מסר נאשם 1 לרימון מעטפה ובה סכום כסף שערכו אינו ידוע במדויק למאשימה, אך משוער כבין 2,500-5,000 ₪, זאת מתוך סכום הכסף שנתן בישר לנאשם 1 עבור הטיפול בסגירת התלונה.

בתאריך 28/12/14 נסגרה התלונה בעילה של חוסר עניין לציבור. בתאריך 19/1/15 לאחר שנודע למתלונן על סגירת התלונה, פנה המתלונן בשנית אל התחנה והגיש תלונה נוספת נגד בישר (להלן: "**התלונה הנוספת**"). עם הגיעו לתחנה, פנה רימון אל המתלונן וניסה להניא אותו מלמסור את התלונה הנוספת. לאחר שהמתלונן עמד על דעתו למסור תלונה נוספת, נגבתה התלונה הנוספת, ותיק החקירה הוצמד לטיפולו של החוקר אמיר פארס (להלן: "**תיק החקירה**") ו"**החוקר**" בהתאמה).

עם קבלת תיק החקירה לידי, הזמין החוקר את בישר לחקירה באזהרה. בשל זימונו למשטרה, פנה בישר אל נאשם 1, מתוך כוונה להימנע מלסור אל תחנת המשטרה ולהיחקר באזהרה. במסגרת פנייתו של בישר לנאשם 1, בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה ומתוך מטרה להביא לידי סגירת תיק החקירה - מבלי שייחקר כלל - נתן בישר לנאשם 1 שיק על סך 5,500 ₪. בהמשך, מסר נאשם 1 לרימון סכום של כ-2,000 ₪ במזומן עבור סגירת התלונה הנוספת. בתאריך 9/2/15, ובהעדר סמכות לעשות כן, הזין רימון משימה בתיק החקירה לפיה יש לשלוח את המתלונן לפולגרה. בהמשך, שוחח רימון עם החוקר ואמר לו כי הוא סבור כי המתלונן משקר בתלונתו מאחר והתלונה הראשונה נסגרה, ואין בתלונה הנוספת אלא משום התנכלות לבישר. בעקבות הדברים שנמסרו לו על ידי רימון, פנה החוקר אל המתלונן והזמין אותו למחרת לתחנה. עוד אמר החוקר למתלונן, כי עם הגעתו לתחנה עליו לסור אל רימון.

למחרת, בתאריך 10/2/15 בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, בהתאם להנחייתו של החוקר, הגיע המתלונן לתחנה וניגש לרימון. רימון אמר למתלונן שבכוונתו לשלוח אותו לבדיקת פוליגרף, והוסיף: "אולי תנסו לסגור את זה ביניכם כי חבל לערב משטרה, אתם מאותו הכפר". זאת, על מנת להביא לסגירת תיק החקירה.

כעבור כחודש ימים, בתאריך 11/3/15, הזמין החוקר, פעם נוספת, את בישר לשם חקירתו באזהרה. לאחר שנודע לרימון כי בישר הוזמן לתחנה, נטל לידי את תיק החקירה מהחוקר וציין בפניו כי בכוונתו לתאם עם ראש משרד החקירות והמודיעין בתחנה (להלן: "**הרמח"מ**") את סגירת התיק. בהמשך אותו היום, ניסח רימון המלצה לסגירת תיק החקירה, זאת בטרם הגיע בישר להיחקר ובמטרה למנוע את חקירתו כחשוד. בתאריך 24/3/15, פנה רימון אל הרמח"מ, הציג לו מצג שווא לפיו הוא החוקר המטפל בתיק והמליץ בפניו על סגירת התיק החקירה מאין עניין לציבור.

לשיטתה של התביעה, במעשיו המתוארים לעיל, נאשם 1 קיבל שירות וטובות הנאה על מנת לתת שוחד לרימון.

העובדות בעניינו של נור אבאזה:

בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך חודש מאי 2016, עוכב נור מוחמד אבעזה (להלן: "**נור אבאזה**") בתחנת המשטרה בכרמיאל בחשד לביצועה של עבירה פלילית (להלן: "**התיק הפלילי**"). בתאריך שאינו ידוע למאשימה, בין החודשים יוני-ספטמבר 2016, פנה נור אבאזה לנאשם 1, המוכר לו מכפר מג'דל כרום, בנוגע לתיק הפלילי. בשיחה בין השניים בנוגע לתיק הפלילי, הציע נאשם 1 לנור אבאזה כי בתמורה לתשלום כספי הוא יפנה לרימון ויפעל לסגירת התיק הפלילי. בשלב זה, הזמין נאשם 1 את נור אבאזה לביתו ואמר לו כי עליו להביא עימו סכום של כ-1,000 ₪ מזומן וכי השניים ייסעו להיפגש עם רימון.

בהמשך לסיכום המתואר לעיל, בביתו של נאשם 1, נתן נור אבאזה לנאשם כ-1,000 ₪ מזומן, ולאחר מכן נסעו השניים לתחנה. בהגיעם לתחנה, ולבקשתו של נאשם 1, נתן רימון לנור אבאזה אישור על סגירת התיק הפלילי, זאת על אף כי התיק היה סגור כבר מיום 25/5/16.

בהמשך, ובתמורה למסירת אישור הסגירה לידי נור אבאזה, במקום שאינו ידוע למאשימה, מסר נאשם 1 סכום כספי לרימון, וזאת מתוך הכסף שנמסר לו על ידי נור אבאזה.

לשיטתה של התביעה, במעשיו המתוארים לעיל, תיווך הנאשם 1 עבור השוחד שלקח רימון.

העובדות בעניינם של סלים כרים ומוחמד מנצור:

בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, בין החודשים יוני-ספטמבר 2016, פנה סלים כרים (להלן: "**סלים כרים**") אל נאשם 1, על רקע קרבה משפחתית ביניהם, בעניין תיק סמים שהיה תלוי ועומד נגדו (להלן: "**תיק הסמים**"). במסגרת השיחה ביניהם, אמר סלים כרים לנאשם 1 כי אם יצליח נאשם 1 להביא לסגירת התיק באמצעות רימון, אזי ישלם לנאשם 1,000 ₪ שאותם יעביר לרימון. בהתאם לסיכום זה, ניגשו נאשם 1 וסלים כרים אל רימון בתחנה, שם בדק רימון באמצעות המסופים המשטורתיים העומדים לרשותו אודות תיק הסמים.

לאחר הבדיקה מסר רימון לסלים כרים בכזב, כי התיק ייסגר בתחנת עכו, זאת על אף כי ידע רימון כי התיק הועבר ליחידת התביעות בעכו לשם בחינת העמדתו של סלים כרים לדין.

בהמשך, מסר נאשם 1 לרימון סכום כסף שערכו אינו ידוע במדויק למאשימה, זאת מתוך הסכום שנמסר לו על ידי סלים כרים. בשלב זה אמר רימון לנאשם 1 ולסלים כרים, כי בתיק סמים זה מעורב גם חשוד נוסף בשם מוחמד מנצור (להלן: **"מוחמד מנצור"**), והתעניין האם גם הוא "זקוק" לסגירת תיק הסמים. רימון עשה כן כאשר היה מודע לכך כי תיק הסמים בעניינו של מוחמד מנצור סגור זה מכבר מיום 6/3/16. בעקבות האמור, פנה סלים כרים אל מוחמד מנצור וסיפר לו אודות האפשרות לסגור את תיק הסמים בעניינו תמורת סכום כספי שישולם לרימון. בתגובה הביע מוחמד מנצור רצון לשלם את הסכום עבור סגירת תיק הסמים ובמהלך אותה השיחה, הבהיר נאשם 1 כי בתמורה לסגירת התיק עליו לשלם סכום שערכו המדויק אינו ידוע במדויק למאשימה, אך נע בין 1,300-1,500 ₪ במזומן. מיד לאחר מכן, הדפיס רימון אישור רשמי של המשטרה אודות תיק הסמים הסגור, וחתם את האישור בחתימתו (להלן: **"אישור הסגירה"**). בהמשך אותו היום, עם צאתם מתחנת המשטרה, נפגשו נאשם 1, סלים כרים ומוחמד מנצור בכביש הראשי במג'דל כרום. בהזדמנות זו מסר נאשם 1 למוחמד מנצור את אישור הסגירה, ובתמורה נתן מוחמד מנצור לנאשם 1 סכום של 1,500 ₪ במזומן, זאת בנוכחותו של סלים כרים. מתוך סכום הכסף שנתן מוחמד מנצור לנאשם 1, לקח נאשם 1 לעצמו סכום של 500 ₪ ואת היתר העביר לרימון בשלב מאוחר יותר, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה.

לשיטתה של התביעה, במעשיו המתוארים לעיל, תיווך הנאשם 1 עבור השוחד שלקח רימון.

העובדות בעניינו של השב"ח:

בתאריך 17/8/16 בין השעות 11:44-11:52, ובמסגרת היחסים השוחדיים ביניהם, פנה נאשם 1 לרימון בקשר לקרוב משפחתו שהינו שוהה בלתי חוקי מכפר זיתא (להלן: **"השב"ח"**) שנתפס בשטחי ישראל, וציין בפניו כי הוא איש נורמטיבי שעבד בישראל ללא אישור כדן. על מנת לטפל בבקשתו של נאשם 1, ביקש רימון ממנו את מספר תעודת הזהות של השב"ח ובאותו היום, בין השעות 12:15-14:43, ביצע רימון בדיקות במסופים המשטריים אודות השב"ח, בהתאם לבקשתו של נאשם 1.

בשעה 12:49, מסר רימון לנאשם 1 כי השב"ח נחקר, וכי הוא עתיד להשתחרר עוד באותו היום. עוד הוסיף רימון לנאשם 1, כי עם השב"ח נעצר אדם נוסף, אזרח ישראל, שעתיד להישאר במעצר מאחר והוא בעל רישום פלילי. בהמשך אותו היום בשעה 18:07 פנה נאשם 1 אל רימון פעם נוספת וטען בפניו כי ככל הידוע לו, השב"ח טרם שוחרר. בתגובה הסביר רימון, כי בירר בשעות הבוקר אודות השב"ח וכפי שהבטיח, השב"ח ישוחרר. בשעה 18:20 מסר רימון לנאשם 1 כי השב"ח שוחרר והציג בפניו מצג שווא לפיו שחרורו בוצע בשל היכרותו של נאשם 1 עם רימון והתערבותו של רימון בעבורו. באותה השיחה הסביר רימון לנאשם 1, כי השב"ח קיבל זימון לסור למחסום המשטרי ביום למחרת והציע לנאשם 1 להביא את השב"ח קודם אליו, או אז אולי יצליח "להוציא אותו מזה", והוסיף כי הוא יודע שהשב"ח הוא "אחד משלנו".

בין התאריכים 24/8/16-26/8/16 ביצע נאשם 1 עבודות אינסטלציה בביתו של רימון, וזאת ללא תשלום. זאת ועוד, בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, עובר לתאריך 20/8/16 ביקש רימון מנאשם 1 כי ייתן לו עזרה כספית. בתאריך 20/8/16 בשעה 15:32 ומשלא נתן לו כסף, אמר רימון לנאשם כי הוא כועס עליו מאחר ולא נענה לבקשתו, וזאת כדבריו, לאחר שסייע לו בעניינו של השב"ח, כאמור: "הבאתי אותו, סידרתי את זה, והכל בסדר אני עושה הכל בלי שתשאל אותי, תאמין לי".

לשיטתה של התביעה, במעשיו המתוארים לעיל, נאשם 1 נתן שוחד לרימון בעד פעולה הקשורה בתפקידו.

העובדות בעניינו של עבד אלמטר:

בתאריך 5/9/16 בשעה 11:25, במסגרת היחסים השוכחים ביניהם, ביקש נאשם 1 מרימון לברר אודות מצב החקירה בעניינו של מכרו, עבד אלמטר - המתגורר בשכנות לנאשם 1 במג'דל כרום - שהיה עצור בתחנת כרמיאל. בהמשך לבקשתו, ביצע רימון את הבדיקות בעניינו של עבד אלמטר, ומסר את ממצאיו לנאשם 1.

לשיטתה של התביעה, במעשיו המתוארים לעיל, נאשם 1 נתן שוחד לרימון בעד פעולה הקשורה בתפקידו.

העובדות בעניינו של מחמוד באשר:

בתאריך 8/9/16, בשעה 12:28 במסגרת היחסים השוכחים ביניהם, ביקש נאשם 1 מרימון לבצע בדיקה בעניין רישיון הנהיגה של מחמוד באשר - בן דודו של נאשם 1. בהמשך לבקשתו, בדק רימון במסופים המשטרתיים העומדים לרשותו את פרטיו של מחמוד באשר והשיב לנאשם 1, כי רישיון של מחמוד באשר בתוקף.

לשיטתה של התביעה, במעשיו המתוארים לעיל, נאשם 1 נתן שוחד לרימון בעד פעולה הקשורה בתפקידו.

העובדות בעניינו של ראבא סלימאן קרקרה:

בתאריך 13/9/16 בשעה 16:48, במסגרת היחסים השוכחים ביניהם, ביקש נאשם 1 מרימון, כי יברר אודות בן משפחתו בשם ראבא סלימאן קרקרה (להלן: "סלימאן") על רקע עיכובו במסגרת חקירה משטרתית בתחנת משגב (להלן: "החקירה"). בשעה 16:49 לאחר שביצע בדיקה בעניין, השיב רימון לנאשם 1, כי "זה אירוע רציני" וכי סלימאן נעצר בחשד לביצוע עבירת הצתה. עוד בשיחה זו סיפר רימון לנאשם 1, כי סלימאן הגיע למשטרה עם כוונה ביד, והבהיר לו כי זהו פרט שסיפר רק לו וכי אסור לו לגלות זאת לבני משפחתו של סלימאן. עוד אמר רימון לנאשם 1, שהוא ינסה לעשות "סולחה" במסגרת החקירה ויראה איך יוכל "לעזור". למחרת, בתאריך 14/9/16 בשעה 18:49, מסר רימון לנאשם 1 פרטים מתוך החקירה לפיהם ישנו תיעוד של מצלמה ועד ראיה לאירוע ההצתה. בתאריך 17/9/16 בשעה 13:02 היה רימון במכון לשטיפת רכבים אשר בבעלותו של קרוב משפחה של נאשם 1, בשם מוהנד (להלן: "מוהנד"). במהלך השיחה ביניהם, ביקש נאשם 1 מרימון לשוחח עם מוהנד, או אז ביקש נאשם 1 ממוהנד שלא לגבות תשלום מרימון וכי מבקש לשלם עבורו, זאת מאחר ש"הבחור הזה יקר לי מאוד. הוא חוקר חזק".

לשיטתה של התביעה, במעשיו המתוארים לעיל, נאשם 1 נתן שוחד לרימון בעד פעולה הקשורה בתפקידו.

העובדות בעניין מבצע האכיפה:

בתאריך 29/9/16 בשעה 15:49, במסגרת היחסים השוכחים ביניהם, התריע רימון בפני נאשם 1 מפני מבצע אכיפה של משטרת התנועה שעתיד להתבצע באותו הלילה, בתוך מג'דל כרום, והפציר בו "שלא ייצא הלילה" ו"יזהר", וזאת לאור ידיעתו של רימון כי נאשם 1 נוהג ללא רישיון נהיגה כדין. במעשיו המתוארים לעיל, נאשם 1 נתן שוחד לרימון בעד פעולה הקשורה בתפקידו.

לשיטתה של התביעה, במעשיו המתוארים לעיל, נאשם 1 נתן שוחד לרימון בעד פעולה הקשורה בתפקידו.

עובדות האישום רביעי (נאשם 4 בלבד)

בין השנים 2014-2016 במסגרת מספר אירועים פלייליים בהם היה מעורב נאשם 4, הכיר נאשם 4 את רימון כחוקר בתחנה. בתקופה הרלוונטית לכתב-האישום, במהלך החודשים ספטמבר-אוקטובר 2016, ביצע נאשם 4 ואחיו תאמר עבודות שיפוץ בביתו של רימון בשווי 2,300 ₪ לכל הפחות. במסגרת ההיכרות האמורה עם רימון, בתאריך 31/10/16 בשעה 23:01, התקשר נאשם 4 אל רימון, על רקע עיכובו על ידי המשטרה במסגרת חיפוש שנעשה ברכבו. בשיחה זו, ביקש נאשם 4 מרימון כי יסייע בעדו. בתגובה, ביקש רימון מנאשם 4 כי ייתן את מכשיר הטלפון הסלולארי שלו לשוטר אשר עיכב אותו (להלן: "**השוטר**"), וזאת על מנת שיוכל לשוחח עמו. בשיחה זו ביקש רימון מהשוטר "לשמור על כיוואן" ושאל האם הוא וחבריו מתנהגים בסדר. לשאלה זו השיב השוטר שהכול בסדר.

בתום השיחה האמורה, ביקש רימון מהשוטר לשוחח בשנית עם נאשם 4. או אז שאל רימון את נאשם 4 לגבי המשך עבודות השיפוץ בביתו. למשמע הדברים השיב נאשם 4 כי בכוונתו להמשיך ולבצע את עבודות השיפוץ ולסיים עד לסוף השבוע. כעבור זמן מה, ביצע נאשם 4 את עבודות השיפוץ בביתו של רימון, וזאת תמורת חצי ממחיר עלות העבודות שבוצעו בפועל.

לשיטתה של התביעה, במעשיו המתוארים לעיל, נאשם 4 נתן שוחד לרימון בעד פעולה הקשורה בתפקידו.

סיכומי התביעה

אליבא דמאשימה, עובדות האישום הראשון מצביעות באופן ברור על כך שהכספים אותם גבה **הנאשם 1** (מהאזרחים שפנו אליו) ניתנו, בחלקם, לרימון, **בעד פעולה הקשורה בתפקידו של רימון**. הוסף עוד, כי הנאשם 1 "גזר קופון" כאשר נטל לעצמו חלק מהסכומים ששולמו לו והיו מיועדים לרימון.

צוין, כי מקום בו הכיר נאשם 1 בסיטואציה בה לא יכול היה לשמש מתווך, אזי הוא פעל בדרכים עצמאיות על מנת לשחד את רימון באופן ישיר. כך עשה, בעניין קרוב המשפחה (השב"ח) כאשר פנה לרימון וביקש את שחרור השב"ח. בתמורה לכך, ביצע נאשם 1 בביתו של רימון עבודות אינסטלציה ללא תשלום.

ב"כ המאשימה התייחסה במסגרת סיכומיה לסעיף 32 לכתב האישום המתוקן, במסגרתו צוינה העובדה לפיה רימון ביקש מנאשם 1 כסף בשל נזקקותו "לעזרה כספית". הודגש, כי מעבר לעובדה לפיה העברת כסף בגין "עזרה" לא התבצעה בפועל על ידי נאשם 1 (כאמור בהמשכו של אותו הסעיף), הרי שגם אם תיטען הטענה לפיה כל התמורות שניתנו לידי רימון מאת נאשם 1 היו כל כולן בשל מצבו הכלכלי הקשה של רימון, יש לדחות גרסה זאת מכל וכל.

בהקשר זה צוין, **שמסעיפי כתב האישום המתוקן עולות מפורשות הסיבות השונות אשר בגינן ניתנו כספי השוחד בכל מקרה ומקרה**. שנית נטען, כי הפסיקה קבעה זה מכבר כי גם תרומה יכולה להוות מתת פסול כאשר נלוותה לה המחשבה הפלילית הנדרשת, זאת בין אם הלוקח הרוויח באופן ישיר או עקיף מן התרומה ובין אם היה לו עניין במתן התרומה אף שלא הרוויח מכך באופן אישי.

הודגש, כי במקרה דנן השוחד מבוהק יותר שכן ה"תרומה" שהתבקשה על ידי הרימון לא הייתה עבור גוף חיצוני שאינו קשור אליו כעובד ציבור - אלא התבקשה "תרומה" לכאורית המיועדת לענייני האישיים.

בהתייחסה **לעניינו של נאשם 4**, צוין שזה הכיר את רימון כחוקר בתחנה, על רקע אירועים פלייליים בהם היה מעורב. פורט, כי במהלך החודשים ספטמבר-אוקטובר 2016, ביצע נאשם 4 ואחיו תאמר עבודות שיפוץ בביתו של רימון בשווי 2,300 ₪ לכל הפחות.

על רקע זה נטען, כי בשלהי חודש אוקטובר 2016 התקשר נאשם 4 אל רימון וביקש סיוע, נוכח עיכובו על ידי המשטרה במסגרת חיפוש שנעשה ברכבו. רימון נענה לבקשתו ושוחח עם שוטר התנועה שהיה מצוי במהלך הפעילות בשטח ואמר לו "לשמור על כיוואן". עוד באותה השיחה, ולאחר ששוחח עם השוטר לבקשתו של נאשם 4, שאל רימון את נאשם 4 לגבי המשך עבודות השיפוץ בביתו. למשמע הדברים השיב נאשם 4 כי בכוונתו להמשיך ולבצע את עבודות השיפוץ ואף לסיים עד לסוף השבוע. בהמשך, ביצע את עבודות השיפוץ בביתו של רימון, וזאת תמורת חצי ממחיר עלות העבודות שבוצעו בפועל.

לשיטתה של המאשימה פנייתו של רימון אל השוטר, בזמן אמת - בעבור נאשם 4 - כרכה באופן מעשי את הדרישה של רימון כי העבודות יבוצעו ויסתיימו. ואכן, נאשם 4 פעל על מנת לבצע את העבודות ולסיים. כשאלו הם פני הדברים, נסיבות העניין מצביעות על רימון כמי שהיה מעוניין בביצוע העבודות וכנגזרת מכך קשר את המשך ביצוען ביכולתו לסייע בענייניו המשטרתיים של נאשם 4, באמצעותה של **אותה שיחה טלפונית**. באופן זה, כאשר ביצע נאשם 4 את העבודות בביתו של רימון ולא גבה עליהן את התשלום המלא (אלא הסתפק במחיר מופחת ומוזל) הרי שפעולה זו מהווה מתת פסול, בתמורה לסיוע מאת רימון, במסגרת בקשת העזרה המפורטת באישום.

סיכומי הנאשמים

הנאשמים 1 ו-4 טענו באמצעות סנגורם המשותף, כי יש לזכותם מהעבירות המיוחסות להם בכתב האישום המתוקן, שכן העובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן, אינן מצדיקות קביעה, כי הנאשמים ביצעו את העבירות המיוחסות להם, וכי לא עלה בידי המאשימה להראות ולשכנע, כי עובדות אלו מקימות את היסודות של עבירת מתן שוחד או תיווך לשוחד.

הנאשם 1 -

בכל הנוגע לאישומים המיוחסים ל**נאשם 1** צוין בחלק הכללי לסיכומים, שאכן הנאשם היה מקורב לרימון, במשך שנים רבות. אליבא דסנגור, הנאשם 1 שימש כ- "סייען" לתחנת המשטרה בכרמיאל ומטבע הדברים נהג לפקוד את תחנת המשטרה בכרמיאל, לעיתים קרובות.

לשיטת הסנגור המלומד, סייען משטרתי הוא מטבע הגדרתו, "מנדב מידע ומקבל מידע". לדידו, על רקע זה, המאשימה שוגה בכך שהיא מנסה לשרטט מערכת יחסים שוחדיים בין רימון לבין הנאשם 1, תוך התעלמות ממערכת היחסים החברית שנקמה בין השניים. הודגש, כי רימון ביקש וקיבל עזרה כספית **מחבר** (הנאשם 1) בשל מצבו הרפואי, זה שתיאר רימון בפני הנאשם 1, הא ותו לא. הוסף, כי בשל מערכת יחסי חברות רבת שנים ויחסי אמון, לא עלה בלבו של הנאשם 1 חשש כלשהו, שמא מצבו הרפואי של רימון הוא מצג שווא. לפיכך, הנאשם 1 למעשה העניק עזרה לרימון ואף גרם למי מחבריו ומכריו לסייע לרימון נוכח מצבו הבריאותי. על רקע טענה כללית זו הוסיף הסנגור מספר טיעונים הנוגעים לכל פרשייה ופרשייה הכלולות בכתב האישום המתוקן. להלן יובאו טענות אלו בקצירת האומר -

בעניינו של בישר צוין, כיבניגוד לאמור בכתב האישום המתוקן - לא ניתן היה להגיש תלונה נוספת, לאחר החלטת המשטרה הנוגעת לסגירת תיק. עוד צוין, כי על החלטה שלא להעמיד לדין או החלטה שלא להוסיף ולחקור יש להגיש ערר ליועץ המשפטי לממשלה, שיוגש באמצעות תחנת המשטרה שהחליטה על סגירת התיק.

בעניינו של אבאזה צוין, כי עובדות כתב האישום המתוקן מלמדות שבמועד ההתקשרות בין אבאזה, לבין הנאשם 1

וריומן - תיק החקירה בעניינו של אבאזה היה סגור. לפיכך, נתונים אלו מנתקים כל קשר סיבתי בין מתן הכסף (ומועד מסירתו) לבין מועד סגירת התיק. הוסף, כי פרשייה זו יכולה להצביע לכל היותר על תרמית שביצע הנאשם 1 כלפי אבאזה, על מנת להוציא כסף לצרכיו הוא, אך לא על ביצוע של עבירות שעניין שוחד. צוין, כי מאחר שתיק החקירה כבר נסגר קודם לכן, אין ניתן לקבוע כי ריומן ניצל את סמכותו ותפקידו לשם סגירת התיק, שכן זה נסגר זה מכבר. אליבא דסנגור, כל שעשה ריומן הוא להדפיס פלט המופק מהמסוף המשטרתי המעיד על סגירת התיק.

בעניינם של סלים כריים ומוחמד מנסור צוין, כי העברת הכסף מסלים לנאשם 1 נעשתה ללא קשר לריומן, שהרי ברור כי משפנה סלים לנאשם 1 ביקש זה האחרון כסף לעצמו עבור "עזרתו" לסלים. הוסף, כי עובדות כתב האישום המופיעות במסגרתו של סעיף 23 אינן מוכיחות את הנתון לפיו נאשם 1 הציע את סגירת תיק תמורת כסף. עוד צוין, שהיה והועברו כספים מכריים או מנסור, לנאשם 1, הרי שכספים אלה הועברו בתמורה לשירותו של נאשם 1 שניתן למעורבים, ולא הייתה כאן כוונה פלילית מצד מי מהמעורבים למתן שוחד. משכך, אליבא דסנגור גם בפרשייה זו אין למצוא קשר סיבתי בין המעורבים לבין ריומן. כך שאם התקבלו כספים מהנאשם 1 לריומן הרי כפי שנטען לעיל עסקינן במתן עזרה לחבר בלבד.

בעניינו של השב"ח צוין, כי כל אשר עשה ריומן בעניין זה היה מסירת מידע לגבי השב"ח (בהיותו ראש צוות חוקרי מש"ק). משכך, עבודות האינסטלציה שבוצעו בביתו של ריומן היוו עזרה לחבר. עוד צוין, כי לא ברור מה היה היקף העבודה ועלותה.

בעניינו של עבד אלמטר צוין, כימקריאת עובדות כתב האישום לא ברור מהו המידע שנמסר וכן לא ברור מה השוחד שניתן בעבור מידע זה.

בעניינו של מחמוד בשאר צוין, כימקריאת עובדות כתב האישום לא ברור מה השוחד שניתן בעבור מידע זה.

בעניינו של ראבא סלימאן צוין, כי הנתון שלפיו ריומן פקד את המכון לשטיפת רכבים, שבבעלות קרוב משפחתו של הנאשם 1 (כאשר הנאשם 1 מבקש מבעל המכון שלא לגבות תמורה עבור השטיפה) אינו פסול. הוזכר שקיים נהוג במסגרת החברה הערבית שלפיו נהוג לעיתים שלא לגבות או לקבל תמורה עבור שירות זה או אחר.

בעניין מבצע האכיפה צוין, כיהנאשם 1 הוא חבר טוב של ריומן, ועל כן הזהיר אותו שלא להסתבך עם רשויות האכיפה. צוין, כי חובתו של כל שוטר היא להזהיר תושבים שלא ינהגו ברכבם ללא רישיון נהיגה בתוקף. הודגש, כי העובדות המתוארות בעניין זה אינן מקימות לצדן עבירות שעניין שוחד, אם כי סביר להניח שעסקינן בפעולה המהווה חריגה מסכמות מטעמו של ריומן.

הנאשם 4 -

בכל הנוגע לאישום המיוחס לנאשם 4 צוין, כי הנאשם 4 החל בעבודות השיפוצים בביתו של ריומן, **עובר** לעיכובו על יד השוטר. אליבא דסנגור, הנאשם הבטיח לריומן (במהלך השיחה ביניהם) להשלים ולסיים את העבודות, כפי שהיה עושה כל קבלן סביר המחויב לבצע את עבודתו עד תום. בהקשר זה, סבור הסנגור שניסיונה של המאשימה להסתמך על התחייבות זו כמצע לעבירת השוחד היא שגויה. הוסף, כי המאשימה כלל לא ציינה (במסגרת כתב האישום) מהי עלות העבודה הנטענת. עוד צוינה העובדה שלפיה ריומן לא התנה עם נאשם 4 שישוחח עם השוטר שעיקב אותו רק לאחר סיומן של עבודות השיפוץ.

דין והכרעה:

את השאלה המרכזית הטעונה הכרעה כאן ניתן לנסח כך:

האם הודאתם של הנאשמים 1 ו- 4 בעובדות כתב האישום המתוקן אכן מקימה לצדה קביעה משפטית בדבר ביצוע עבירות של שוחד ותיווך לשוחד כטענת התביעה או שמא התשובה לשאלה זו שלילית?

כידוע, מקום בו מודה נאשם הודאה גורפת בעובדות כתב האישום, משמעות הדבר היא שבית המשפט עשוי (בהעדר מחלוקת משפטית) להרשיע את הנאשם על אתר, שהרי במצב שכזה - אין מוטל נטל ראיתי נוסף על התביעה, הנוגע להוכחת התשתית העובדתית המגלמת את כתב האישום (למשמעות הודאת פנים של בעל דין בהליך הפלילי, ראו: הלוי, תורת דיני הראיות, כרך ג' (2013), עמ' 42 - 60).

כשאלו הם פני הדברים, כתב האישום המתוקן ישמש מצע ראיתי מוסכם שמשמעותו - אמיתות תוכן של כל הטענות העובדתיות הכלולה בו. לא למותר לציין, כי על גבי בסיס ראיתי אבחן את יסודות העבירות שעניין שוחד ותיווך לשוחד ואכריע בשאלה האם עובדות אלו עולות לכדי ביצוען של העבירות האמורות. ודוק, טענה עובדתית (מוסכמת) הכלולה בכתב אישום יכולה להקרין על קביעת ממצאים הן ביחס ליסודות העובדתיים הנדרשים בעבירות הרלוונטיות הן ביחס ליסודות הנפשיים (כגון: מודעות, כוונה, מניעים ומטרות).

ראשית, אציג את הוראות החוק הרלוונטיות ואחדדן. לאחר מכאן אסקור, על רקען, פרשייה אחר פרשייה המופיעות בכתב האישום המתוקן. סופו של יום אכריע האם העובדות הכלולות במסגרתן עולות לכדי העבירות המיוחסות לנאשמים דכאן.

נצא, אפוא, לדרך.

עבירת מתן השוחד -

סעיף 291 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") מורה כדלקמן:

נותן שוחד לעובד הציבור כהגדרתו בסעיף 290(ב) בעד פעולה הקשורה בתפקידו, דינו - מאסר שבע שנים או קנס כאמור בסעיף 290(א). (ההדגשות אינן במקור).

כפי שעולה מלשון החוק, היסוד העובדתי של עבירת השוחד כולל מספר רכיבים:

ראשית, נדרש, כי "הנתינה" (יסוד התנהגותי) תהא ל"עובד ציבור" (יסוד נסיבתי - כהגדרתו בסעיפים 34 ו-290(ב) לחוק העונשין). שנית, הדבר שניתן לעובד הציבור - המתת - הוא "שוחד" (יסוד נסיבתי - המחוקק נקט בהגדרה מרחיבה של המתת במסגרת סעיף 293 לחוק העונשין. כך למשל, סעיף קטן(1): "כסף, שווה כסף, שירות או טובת הנאה אחרת"). שלישית, נתינת השוחד היא בעד פעולה הקשורה בתפקידו של עובד הציבור (יסוד נסיבתי). בהקשר זה, יש להראות קשר סיבתי עובדתי בין המתת לבין הפעולה הקשורה בתפקידו של עובד הציבור, וכן ידיעה בדבר קיומו של קשר סיבתי זה (ראו למשל: ע"פ 4456/14 קלנר נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 29.12.15 - פסקה 4 לפסק דינו של כב' השופט נ' הנדל; ע"פ 4506/15 בר נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 11.12.16).

על ניתוח עבירת מתן השוחד עמד פרופ' הלוי בספרו, תורת דיני העונשין, כרך ד' (2010), עמ' 354-356 בציין עמוד 10

כדלהלן:

"..דרישת היסוד העובדתי בעבירת מתן השוחד **אינה כוללת דרישת רכיב תוצאתי**. בהתאם לכך, אין נדרש כי מתן השוחד יביא לידי התרחשות אירוע מסוים, לידי שינוי דפוס פעילות או לידי הימנעות מפעולה מסוימת. בין שמתן השוחד השפיע כך ובין שלא עדיין מדובר במתן שוחד... דרישת היסוד הנפשי בעבירה זו היא דרישה של **מחשבה פלילית** (מודעות להתנהגות ומודעות לנסיבות). **כך על נותן השוחד להיות מודע לעובדה, כי מתן השוחד הינו בזיקה למילוי תפקידו של לוקח השוחד** (מודעות לנסיבות). את רכיבי המחשבה הפלילית בעבירת מתן השוחד ניתן להוכיח באמצעות חזקת העיוורון המכוון. מאחר שדרכו של מתן שוחד אינה גלויה ומתבצעת במחשכים, הקל המחוקק על דרכי הוכחתה" (בהתאם להוראות סעיף 296 לחוק העונשין). (ההדגשות אינן במקור).

ודוק, לצורך הוכחת הזיקה למילוי תפקידו של **לוקח השוחד**, ניתן להסתפק בדרך כלל בקשר כללי. משמע, אין דרישה שהמעשה יחשב כחלק מתפקידו המוגדר של עובד הציבור (ראו: ע"פ 122/84 **מנצור נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 4.11.84). בנוסף יובהר, כי מתן השוחד ולקחת השוחד אינם נדרשים להיות מתואמים, על כן אין נותן השוחד ולוקחו בהכרח שותפים לדבר עבירה (ראו למשל: ע"פ 244/57 **מרגולין נ' היועץ המשפטי לממשלה**, ניתן ביום 20.4.58).

עבירת התיווך לשוחד -

באשר לעבירת התיווך לשוחד סעיף 295(א) לחוק העונשין מורה לנו כדלקמן:

המקבל כסף, שווה כסף, שירות או טובת הנאה אחרת על מנת לתת שוחד - דינו כאילו היה לוקח שוחד; ואין נפקא מינה אם ניתנה בעד תיווכו תמורה, לו או לאחר, ואם לאו, ואם התכוון לתת שוחד ואם לאו. (ההדגשות אינן במקור).

עבירות התיווך בשוחד (לפי סעיף 295(א) לחוק העונשין) מתייחסות לחולית הקישור שבין מתן השוחד ללקיחת השוחד, במקומות בהם השוחד אינו ניתן במישרין מנותן השוחד ללוקח השוחד, אלא בתיווך. ודוק, "**עובד הציבור**" הוא מקבל השוחד, בעוד שהמתווך הינו מקבל המתת לצורך מתן שוחד או הנעה פסולה של עובד ציבור.

דרישת היסוד העובדתי בעבירה שעניינה תיווך לשם מתן שוחד, בהתאם לסעיף 295(א) לחוק העונשין **אינה כוללת דרישת רכיב תוצאות**. כך, אין נפקא מינה, אם פעולות התיווך בשוחד אכן הביאו לידי השפעה על מהלך העניינים הרלוונטיים או אם אכן השוחד הגיע ליעדו **מידי המתווך** (שכן יסודותיה העובדתיים של העבירה מושלמים ומתגבשים עם העברת המתת למתווך). משמע, די בעצם פעולות הקבלה או הנתינה לפי העבירה הספציפית (הכלולה במסגרת סעיף 295 בנסיבות הרלוונטיות), כדי לקיים את דרישת היסוד העובדתי בעבירות אלה. דרישת היסוד הנפשי בעבירה זו היא דרישה של **מחשבה פלילית (מודעות להתנהגות ומודעות לנסיבות)**. (ראו: הלוי, תורת דיני העונשין, כך ד' (2010), עמ' 360-361).

ודוק, אין לראות במונח "על מנת לתת שוחד" ביטוי ההופך את היסוד הנפשי הנחוץ בעבירה זו ליסוד נפשי חפצי (כוונה מיוחדת). די במודעות להתנהגות ולנסיבות. משמע, מקבל המתת צריך שיהא מודע לקבלת טובת ההנאה ולכך שטובת ההנאה ניתנת לו כדי שיעביר אותה (באופן מלא או חלקי) כשוחד לעובד הציבור (ראו למשל: ע"פ 5083/08 **בניזרי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 24.6.09).

הגיעה השעה לבחינת האישומים המיוחסים לנאשמים דכאן -

ראשית, ראוי להתייחס לטענתו הכללית של הסגור, שלפיה הנאשם 1 הושיט עזרה לרימון ואף גרם למי מחבריו ומכריו לסייע לרימון אך ורק **לאור מצבו הבריאותי**. הוסף לכך את העובדה, כי נוכח חברות רבת שנים ויחסי אמון, לא עלה בלבו של הנאשם 1 חשש כלשהו, שמא מצבו הרפואי של רימון הוא מצג שווא.

טענת ההגנה לפיה טובת ההנאה ניתנה לעובד הציבור לא עקב תפקידו או מעמדו אלא על בסיס חברי או על בסיס לגיטימי נועדה לנתק את הקשר הסיבתי בין טובת ההנאה לבין תפקידו של עובד הציבור. ברי, כי טענות מסוג זו אינן זרות לערכאות המשפטיות השונות. ככלל, נקבע, כי במצבים מסוג זה יש לבחון מהו הרכיב העיקרי אשר עמד ברקע של מתן טובת ההנאה. **האם האינטרס האישי בתפקידו של עובד הציבור או שמא יחסי החברות**. כך אעשה גם אני כאן. משמע, אבחן את **מטרת הניתנה** (זו שעולה מן הנסיבות -בנוגע לכל אישום ואישום). מתאימים לעניין זה הדברים שנכתבו במסגרתו של ע"פ 4148/96 **מדינת ישראל נ' גנות** (ניתן ביום 29.12.96), לפיהם:

"יחסיידידות וחברות בין הנותן למקבל אינם מהווים כשלעצמם חיסיון מפני הרשעה בעבירת שוחד, כשם שמתת קטנה אינה ערובה לכך כי אינה שוחד. טיבם של יחסי החברות וגודל המתת נמנים עם הגורמים שיש ליתן את הדעת עליהם, לצורך הכרעה בשאלה אם היה במתת משום עבירת שוחד. המבחן תמיד הוא מבחן המטרה, של הניתנה או הלקיחה, והמטרה נקבעת על-פי ראייה כוללת של הנסיבות. שהרי אין המטרה גלויה, דרך כלל, לעין כול, ועל בית משפט לעמוד עליה מתוך ניסיון החיים, השכל הישר ומכלול נסיבותיו של כל מקרה [...]. הכלל הוא, כי עובד ציבור אינו רשאי לקבל טובת הנאה, אף מידיד, כל עוד קיים מגע כלשהו ביניהם במסגרת תפקידו של עובד הציבור [...]. אך ברור הוא כי הדברים שאמרנו מחייבים סייג [...]. קבלת טובת הנאה סבירה ומקובלת בין ידידים תיראה לכאורה כמעשה תמים, אלא אם הוכח מן הנסיבות היפוכו של דבר [...]. כך הוא אם תצליח התביעה להצביע על נסיבות שמהן עולה כי ביחסי הידידות מעורבת אהבה התלויה בדבר, ועל-כן הטעם למתן טובת ההנאה אינו נעוץ רק בידידות לשמה, אלא כרוך בו גם היבט אינטרסאנטי, הקשור להיותו של המקבל עובד ציבור שהנותן נזקק, או יזקק, לשירותיו" (הדגשות אינן במקור - א.ל.)

ומהתם להכא,

הנאשם 1 -

הפרשה בעניינו של בישר (סעיפים 5-15 לכתב האישום המתוקן)

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן בעניינו של בישר, הרי שעם היוודע לבישר אודות התלונה נגדו (על רקע תאונת הדרכים בה היה מעורב, מיום 13.12.14) פנה בישר אל הנאשם 1 **וביקש ממנו לפנות אל רימון על מנת שזה יפעל לסגירת התלונה** (ראו: סעיף 6 לכתב האישום המתוקן - להלן יובאו מספרי הסעיפים בלבד). **לשם כך, נתן בישר לנאשם 1 סכום כספי** (שערכו המדויק אינו ידוע למאשימה).

לא זו אף זו, עוד באותו היום, **בנוכחות בישר**, התקשר הנאשם 1 אל רימון ושאל אותו כיצד ניתן להביא לידי סגירת התלונה (סעיף 6). **בסמוך לאחר מכן, נסעו יחדיו בישר ונאשם 1 למקום מפגש שנקבע עם רימון שם מסר נאשם 1 לרימון מעטפה ובה סכום כסף** (הנע בין 2500 ₪ לבין 5,000) וזאת **מתוך סכום הכסף שנתן בישר לנאשם 1** (סעיף 7).

למעשה כבר בנקודה זו השתכללו יסודות עבירת התיווך לשוחד כפי שפורטו בהרחבה דלעיל. הנאשם 1 **מודע לכך**

שהוא **מקבל כסף מאת בישר "לשם"** פנייה לרימון, על מנת שזה האחרון יפעל לסגירת תיקו של בישר. כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, נאשם 1 **מודע לקבלת הכסף ולכך שהכסף ניתן לו על מנת שיעבירו (באופן מלא או חלקי) כשוחד לעובד הציבור**. בנוסף, ניתן ללמוד מן הנסיבות המתוארות על כך שהן לבישר הן לנאשם 1 קיים אינטרס אישי בתפקידו של עובד הציבור (רימון) ושאלו לא ניתנו על רקע של יחסי חברות.

ודוק, אין נפקא מינה, אם פעולות התיווך בשוחד אכן השפיעו על מהלך העניינים הרלוונטי או אם אכן השוחד הגיע ליעדו מידי המתווך. **עם זאת, המשך קריאת העובדות, המופיעות בכתב האישום המתוקן, מצביע באופן חד וברור על כך שכספו של בישר (לפחות בחלקו) הגיע ליעדו - אל רימון (סעיף 7)**. כמו כן, העובדות מצביעות על מאמציו של רימון לסגירת תלונות נוספות הקשורות לתיקו של בישר. כך למשל, פונה רימון אל המתלונן, תוך ניסיון להניא אותו מלמסור תלונה נוספת (סעיף 8) נגד בישר. למעלה מכך, **סעיף 10 לכתב האישום** מצביע על פעולת תיווך בשוחד נוספת שאותה מבצע הנאשם 1, כפי שיפורט בהמשך.

כזכור, בהקשר זה טען הסנגור שכלל לא ניתן (לאחר החלטת המשטרה הנוגעת לסגירת תיק) להגיש תלונה נוספת. עוד צוין, כי על החלטה שלא להעמיד לדין או החלטה שלא להוסיף ולחקור יש להגיש ערר ליועץ המשפטי לממשלה, שיוגש באמצעות תחנת המשטרה שהחליטה על סגירת התיק.

יובהר, טענות אלו אינן קשורות כלל ועיקר להתגבשותם של יסודות העבירה שעניינה תיווך בשוחד, שהרי כמפורט לעיל יסודות העבירה השתכללו עוד קודם לכן. יתרה מכך, טענות אלו עוסקות בפעולותיו של רימון לאחר שקיבל את כספי השוחד (בתיווכו של נאשם 1 מאת בישר).

כאמור סעיף 10 ממשיך ומפרט, כי בישר הוזמן לחקירה באזהרה ובשל זימונו זה פנה אל הנאשם 1 מתוך כוונה להימנע מלסור לתחנה. בשל כך, מסר בישר ("מתוך מטרה להביא לידי סגירת התיק") לנאשם 1 שיק על סך 5,500 ₪, כאשר הנאשם 1 מעביר לרימון סך של 2000 ₪ עבור סגירת התלונה הנוספת. מסירת סכום כספי בן 2,000 ₪ מאת הנאשם 1 לרימון, "עבור" סגירת התלונה הנוספת, מעידה מיניה וביה על מודעותו של הנאשם 1 לקבלת הכסף (השיק) ולכך שהכסף ניתן לו על מנת שיעבירו (באופן מלא או חלקי) כשוחד לעובד הציבור. כאן המקום לציין, כי כתב האישום ממשיך ומפרט (סעיפים 11-14) אודות מאמציו של רימון לסגירת התיק בעניינו של בישר.

לאור המקובץ, אין מנוס מלקבוע כי הנאשם 1 תיווך בשני המקרים לשוחד עבור רמון.

הפרשה בעניינו של נור אבאזה (סעיפים 16-20 לכתב האישום המתוקן)

במהלך חודש מאי 2016, עוכב נור בחשד לביצועה של עבירה פלילית (סעיף 16).

בתאריך שאינו ידוע למאשימה (בין יוני לבין ספטמבר 2016) פנה נור אל הנאשם 1 בנוגע לתיק הפלילי הנ"ל. במסגרת שיחה שניהלו השניים, בנוגע לאותו תיק פלילי, הציע הנאשם 1 שבתמורה לתשלום כספי הוא יפנה לרימון ויפעל לסגירת התיק. בשלב זה, הזמין נאשם 1 את נור לביתו ואמר לו כי עליו להביא 1000 ₪ במזומן והשניים ייסעו להיפגש עם רימון (סעיף 17). בהמשך לסיכום זה, הגיע נור לביתו של הנאשם 1 ונתן לו 1000 ₪. לאחר מכן, נסעו נור והנאשם 1 לפגוש את רימון בתחנה המשטרה. לבקשתו של נאשם 1, נתן רימון לנור אישור על סגירת התיק (על אף שהתיק נסגר זה מכבר - ביום 25.5.16). בהמשך, במקום שאינו ידוע למאשימה מסר הנאשם 1 סכום כספי לרימון מתוך הכסף שנמסר לו על ידי נור.

יוצא אפוא, כי הנאשם 1 היה מודע לקבלת הכסף מאת נור ולכן שהכסף ניתן לו על מנת שיעבירו (באופן מלא או חלקי) כשוחד לעובד הציבור. יתרה מכך, גם במקרה זה סכום כספי, מתוך כספיו של נור, הגיע לידי של רימון מאת הנאשם 1.

לטענת הסנגור על פי עובדות כתב האישום המתוקן - תיק החקירה בעניינו של אבאזה היה סגור זה מכבר. לפיכך, התנתק כל קשר סיבתי בין מתן הכסף (ומועד מסירתו) לבין מועד סגירת התיק. צוין, שמאחר ותיק החקירה נסגר, אזי רימון לא ניצל את סמכותו ותפקידו לשם סגירת התיק; אליבא דסנגור, כל שעשה רימון הוא להדפיס פלט המופק מהמסוף המשטרתי המעיד על סגירת התיק.

זאת יש להדגיש - פעולותיו של רימון "ומצב התיק" אינם קשורים בהתגבשות יסודות עבירת התיווך לשוחד. עובדות כתב האישום מורות בבירור על כך שהנאשם 1 **קיבל כסף על מנת לתת שוחד**, כאשר **חלק מאותו סכום כספי עובר מידי של נאשם 1 לרימון** (ראו סעיפים 18-19). העובדה בלבד שתיק החקירה נסגר זה מכבר איננה מעלה ואיננה מורידה, שכן נאשם 1 **קיבל כסף על מנת לתת שוחד** ("..ואין נפקא מינה אם ניתנה בעד תיווכו תמורה, לו או לאחר, ואם לאו, ואם התכוון לתת שוחד ואם לאו). ודוק, היוזמה למתן טובת ההנאה יכול שתבוא מנותן השוחד או מהמתווך שביקש את טובת ההנאה כדי להעבירה כשוחד לעובד ציבור. בנוסף, ניתן ללמוד מן הנסיבות המתוארות על כך שהן לנור הן לנאשם 1 **אינטרס אישי בתפקידו של עובד הציבור (רימון)** ושהכסף לא ניתן על רקע של יחסי חברות.

מאחר ומנקודת מבטו של הנאשם 1 (סובייקטיבית) הובנה התכלית שבקבלת הכסף מאת נור - מתן שוחד - אזי גם בפרשה זו השתכללו כל יסודות העבירה שעניינה תיווך לשוחד.

לנוכח כל האמור לעיל, אני קובע כי הנאשם 1 תיווך בשוחד עבור רמון.

הפרשה בעניינם של סלים כרים ומוחמד מנצור (סעיפים 21-26 לכתב האישום המתוקן)

בין החודשים יוני - ספטמבר 2016, פנה סלים אל הנאשם 1 בקשר לתיק סמים שהיה תלוי ועומד נגד סלים. במסגרת שיחתם אמר סלים לנאשם 1, כי היה ויצליח נאשם 1 להביא לידי סגירת התיק הנ"ל, באמצעות רימון, ישלם סלים לנאשם 1000 ₪ שאותם יעביר לידי רימון. **בהתאם לסיכום זה**, ניגשו נאשם 1 וסלים אל רימון בתחנת המשטרה. לאחר בדיקה שערך רימון הוא מסר לסלים (בכזב) כי התיק ייסגר בתחנת עכו.

בהמשך, **מסר נאשם 1 לרימון סכום כסף** שערכו אינו ידוע **מתוך הסכום שנמסר לו על ידי סלים**.

עולה, אפוא, כי סלים מסר את הכסף לנאשם 1, שהרי "מתוך הסכום שנמסר לו על ידי סלים" הוא העביר חלק לרימון. מן הנסיבות המתוארות עולה שהנאשם 1 היה **מודע לכך שהכסף ניתן לו על מנת שיעבירו** (באופן מלא או חלקי) **כשוחד לעובד הציבור בתמורה ל"סגירת התיק"**.

ודוק, כפי שצוין בהרחבה, פעולותיו של רימון אינן קשורות בהתגבשות יסודות עבירת התיווך לשוחד. **הנאשם 1 קיבל כסף על מנת לתת שוחד**. יצוין, כי במקרה הנ"ל השוחד שניתן מאת הנותן (סלים) לרימון ניתן לאחר ביצוע "המעשה" שבגיניו ניתן שוחד. בעניין זה כבר נקבע בפסיקה כי גם לקיחת כסף בדיעבד בגין פעולה הקשורה בתפקידו של עובד הציבור היא שוחד (ראו למשל: ע"פ 584/72 פ"ש נ' **מדינת ישראל**, ניתן ביום 5.11.73). מאחר והנאשם 1 הבין את התכלית שבקבלת הכסף מאת סלים - מתן שוחד לרימון - אזי השתכללו כל יסודות העבירה שעניינה תיווך לשוחד.

בהמשך, על פי עובדות כתב האישום (סעיף 23) רימון אמר לנאשם 1 וסלים, כי קיים בתיק הסמים הנ"ל מעורב חשוד נוסף, מר מוחמד מנצור. רימון התעניין האם גם מעורב נוסף זה "זקוק" לסגירת תיקו. רימון עשה כן בעודו מודע לנתון שלפיו תיק החקירה בעניינו של מנצור נסגר. נוכח דבריו, סלים פנה למנצור וסיפר לו אודות האפשרות לסגור את תיק הסמים בעניינו. בתגובה, מנצור הביע את רצונו לעשות כן. באותו מעמד נאשם 1 הבהיר, כי בתמורה לסגירת התיק עליו לשלם סכום כספי אשר נע בין 1300 לבין 1500 ₪.

מיד לאחר מכן, הדפיס רימון אישור רשמי של משטרת ישראל בדבר תיק הסמים הסגור.

עוד באותו היום, נפגשו נאשם 1, סלים ומנצור. בהזדמנות זו מסר נאשם 1 למנצור את אישור הסגירה ובתמורה נתן מנצור לנאשם 1 סכום של 1500 ₪ במזומן. מתוך סכום זה נטל הנאשם 1 סכום של 500 ₪ ואת היתרה העביר לידי רימון.

ההגנה טענה כאמור בעניין זה, כי העברת הכסף לנאשם 1 נעשתה ללא קשר לרימון ושלא הייתה כאן כוונה פלילית מצד מי מהמעורבים למתן שוחד.

מן הנסיבות המתוארות לעיל עולה בבירור, כי הנאשם 1 היה **מודע** לכך **שהכסף (בחלקו) ניתן לו על מנת שיעבירו** (באופן מלא או חלקי) **כשוחד לעובד הציבור בתמורה ל"סגירת התיק"**. נוכחותו בשיחה עם רימון ומסירת "אישור הסגירה" בתמורה לסכום כספי - שבחלקו הארי - מיועד לרימון מסירים כל ספק לעניין מטרת התשלום ומודעותו של הנאשם 1 לנסיבות המתוארות. גם כאן אני קובע שהן למנצור הן לנאשם 1 היה קיים **אינטרס אישי בתפקידו של עובד הציבור (רימון)** ושהכסף לא ניתן על רקע של יחסי חברות.

לאור המקובץ, ראוי לקבוע כי הנאשם 1 תיווך בשני המקרים לשוחד עבור רימון.

הפרשה בעניינו של השב"ח (סעיפים 27-32 לכתב האישום המתוקן)

ביום 17.8.16 פנה נאשם 1 לרימון בקשר לקרוב משפחתו, שוהה בלתי חוקרי מכפר זייתא (להלן: **"השב"ח"**) שנתפס בשטחי ישראל, וציין בפניו כי הוא איש נורמטיבי שעבד בישראל ללא אישור כדן. רימון ביקש מהנאשם 1 את מספר תעודת הזהות של השב"ח וביצע בדיקות במסופים המשטריים אודות השב"ח.

רימון אמר לנאשם 1 כי השב"ח נחקר ושהוא עתיד להשתחרר עוד באותו היום. בהמשך היום, **פנה נאשם 1 אל רימון** פעם נוספת וטען בפניו כי ככל הידוע לו, השב"ח טרם שוחרר. בתגובה הסביר רימון, כי בירר בשעות הבוקר אודות השב"ח וכפי שהבטיח, השב"ח ישוחרר. בשעות הערב דיווח רימון לנאשם 1 כי השב"ח שוחרר והציג בפניו מצג שווא לפיו שחרורו בוצע בשל היכרותו של נאשם 1 והתערבותו עבורו.

בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, עובר לתאריך 20.8.16, ביקש רימון מנאשם 1 כי ישיט לו עזרה כספית. בתאריך 20.8.16 בשעה 15:32 משלא ניתן לו כסף כאמור, אמר רימון לנאשם כי הוא כועס עליו מאחר ולא נענה לבקשתו, וזאת כדבריו, לאחר שסייע לו בעניינו של השב"ח, כאמור: **"הבאתי אותו, סידרתי את זה, והכל בסדר אני עושה הכול בלי שתשאל אותי, תאמין לי"**.

בין התאריכים 24.8.16 - 26.8.16 ביצע נאשם 1 עבודות אינסטלציה בביתו של רימון, **ללא תשלום**.

לשיטתו של הסגור כל אשר עשה רימון בעניין זה הסתכם במסירת מידע. עבודות האינסטלציה שבוצעו בביתו של רימון היוו עזרה לחבר, הא ותו לא.

ראשית, עובדות כתב האישום מצביעות על כך שרימון דרש כסף מהנאשם 1, **ימים בודדים לאחר "עזרתו" בעניין השב"ח** (ביום 20.8.16). אמנם רימון לא קיבל את מבוקשו (בדמות כסף מזומן) אך עולה שעבודות האינסטלציה שבוצעו בביתו של רימון, **ללא תשלום**, נעשו גם הן מספר ימים לאחר "עזרתו" של רימון ובצמוד לדרישתו שיימסר לו כסף כעזרה כספית. ודוק, רימון כורך את בקשתו הכספית מהנאשם 1 "בעזרה" שהעניק בעניין השב"ח. נסיבות אלו בהחלט מצביעות על **קשר סיבתי עובדתי בין המתת (עבודות ללא תשלום השוות כסף) לבין הפעולה הקשורה בתפקידו של עובד הציבור ("עזרה" בעניין השב"ח)**, וכן **ידיעה** בדבר **קיומו של קשר סיבתי זה**. באופן זה הנסיבות שבהן ניתנה טובת ההנאה (התכלית) אינן מצביעות על טובת הנאה שניתנה לעובד ציבור על רקע יחסי חברות, אלא על טובת הנאה המכילה היבט אינטרסנטי הקשור להיותו של מקבל טובת ההנאה עובד ציבור - שהנותן נזקק לשירותיו. אזכיר, כי לא נדרש שמתן השוחד יביא לידי התרחשות אירוע מסוים, ישפיע ויוביל לתוצאה מסוימת. כמו כן, כפי שצוין שוחד יכול להינתן בדיעבד בגין פעולה הקשורה בתפקידו של עובד הציבור.

כשאלו הם פני הדברים, **אני קובע שהנאשם 1 נתן שוחד לרימון בעד פעולה הקשורה בתפקידו.**

הפרשה בעניינו של עבד אלמטר (סעיפים 34-35 לכתב האישום המתוקן)

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 5.9.16 בשעה 11:25, במסגרת היחסים השוכחים ביניהם, ביקש נאשם 1 מרימון לברר אודות מצב החקירה בעניינו של מכרו (מר עבד אלמטר) - המתגורר בשכונת לנאשם 1 במג'דל כרם - שהיה עצור אותה עת בתחנת כרמיאל. בהמשך לבקשתו, ביצע רימון את הבדיקות בעניינו של עבד אלמטר, ומסר את ממצאיה לנאשם 1.

לשיטתה של התביעה, במעשיו המתוארים לעיל, נאשם 1 נתן שוחד לרימון בעד פעולה הקשורה בתפקידו.

מנגד, ציין הסגור המלומד כי קריאת עובדות כתב האישום אינה מביאה להבנה מהו השוחד שניתן בעבור מידע זה.

אומר מיד, גם אני סבור שעובדות כתב האישום המתוקן, **הנוגעות לפרשה זו**, אינן מצביעות על שוחד כלשהו שניתן בעד פעולה הקשורה בתפקידו של רימון.

אבהיר, המאשימה אינה מפרטת מהו השוחד (המתת) שניתן לרימון (בעמ' 5 לסיכומיה כל שנכתב הוא שפרשה זו מלמדת "ביתר שאת" על מסגרת היחסים השוכחים שבין נאשם 1 לרימון). יתרה מכך, גם פנייה לחלק הכללי באישום אינה שופכת אור על מהות המתת שניתן לעובד הציבור הנוגע לפרשה זו - **בעניינו של עבד אלמטר**. כל שמצוין במסגרת החלק הכללי לאישום (סעיף 4) הינו סקירה כללית של טובות ההנאה שניתנו במסגרת הפרשות השונות (במאמר מוסגר אצ"ן, שככל הנראה חלק כללי זה לא עודכן לאחר תיקון כתב האישום).

כשאלו הם פני הדברים, למעשה לא הוכחה העובדה לפיה **ניתנה** טובת הנאה מאת הנאשם 1 בעד פעולה הקשורה בתפקידו של רימון. לפיכך, מצאתי כי אין מקום להרשיעו בגין פרשה זו. מאחר ובמסגרת המשפט הפלילי אין ענישה מקל וחומר (כך למשל, בהסתמך על החלק הכללי בלבד) אני קובע שבפרשה דלעיל אין ניתן לקבוע ברמת השכנוע הנדרשת בהליך פלילי כי מתקיימים יסודות העבירה שעניינה מתן שוחד.

הפרשה בעניינו של מחמוד באשר: (סעיפים 36-37 לכתב האישום המתוקן)

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 8.9.16, בשעה 12:28 במסגרת היחסים השוחדיים ביניהם, ביקש נאשם 1 מרימון לבצע בדיקה בעניין רישיון הנהיגה של מחמוד באשר - בן דודו של נאשם 1. בהמשך לבקשתו, בדק רימון במסופים המשטרתיים העומדים לרשותו את פרטיו של מחמוד באשר והשיב לנאשם 1, כי רישיונו של מחמוד באשר בתוקף.

לשיטתה של התביעה במסגרת פרשה זו נאשם 1 נתן שוחד לרימון בעד פעולה הקשורה בתפקידו.

דא עקא, גם במסגרת פרשה זו המאשימה אינה מפרטת מהו השוחד (המתת) שניתן לרימון (בעמ' 5 לסיכומיה כל שנכתב הוא שפרשה זו מלמדת "ביתר שאת" על מסגרת היחסים השוחדיים שבין נאשם 1 לרימון). יתרה מכך, גם פנייה לחלק הכללי באישום אינה שופכת אור על מהו המתת שניתן לעובד הציבור הנוגע לפרשה זו - **בעניינו של מחמוד באשר**. כל שמצוין במסגרת חלק הכללי לאישום (סעיף 4) הינו סקירה כללית של טובות ההנאה שניתנו במסגרת הפרשות השונות.

כשאלו הם פני הדברים, אני קובע שבמסגרת פרשה זו לא הוכחה העובדה שלפיה **ניתנה** טובת הנאה מאת הנאשם 1 בעד פעולה הקשורה בתפקידו של רימון. מאחר ובמסגרת המשפט הפלילי אין ענישה מקל וחומר (כך למשל, בהסתמך על החלק הכללי בלבד) אני קובע שבפרשה דלעיל אין מתקיימים יסודות העבירה שעניינה מתן שוחד.

הפרשה בעניינו של ראבח סלימאן (סעיפים 38-41 לכתב האישום המתוקן)

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 13.9.16 ביקש נאשם 1 מרימון לברר אודות בן משפחתו (מר ראבח סלימאן קרקרה). כל זאת, על רקע עיכובו של האחרון בתחנת משגב לחקירה משטרית. עוד באותו היום, בשעה 16:49 לאחר שביצע בדיקה בעניין, השיב רימון לנאשם 1, כי "זה אירוע רציני" וכי סלימאן נעצר בחשד לביצוע עבירת הצתה. כבר בשיחה זו סיפר רימון לנאשם 1, כי סלימאן הגיע למשטרה עם כוונה ביד, והבהיר לו כי זהו פרט שסיפר רק לו וכי אסור לו לגלות זאת לבני משפחתו של סלימאן. עוד אמר רימון לנאשם 1, שהוא ינסה לקיים "סולחה" במסגרת החקירה ויבדוק הכיצד יוכל "לעזור". למחרת, בתאריך 14.9.16 בשעה 18:49, מסר רימון לנאשם 1 פרטים מתוך החקירה לפיהם ישנו תיעוד של מצלמה ועד ראייה לאירוע ההצתה. בתאריך 17.9.16 בשעה 13:02 היה רימון במכון לשטיפת רכבים אשר בבעלותו של קרוב משפחה של נאשם 1 (מר מוהנד). במהלך השיחה ביניהם, ביקש נאשם 1 מרימון לשוחח עם מוהנד, או אז ביקש נאשם 1 ממוהנד שלא לגבות תשלום מרימון וביקש לשלם עבורו, זאת מאחר ש"הבחור הזה יקר לי מאוד. הוא חוקר חזק".

לשיטתה של התביעה, במעשיו המתוארים לעיל, נאשם 1 נתן שוחד לרימון בעד פעולה הקשורה בתפקידו.

מנגד ציין הסנגור, כי העובדה שלפיה רימון פקד את המכון לשטיפת רכבים, זה שבבעלות קרוב משפחתו של הנאשם (כאשר הנאשם 1 מבקש מבעל המכון שלא לגבות תמורה עבור השטיפה) אינו פסול. הוזכר שקיים נוהג במסגרת החברה הערבית שלפיו נהוג לעיתים שלא לגבות או לקבל תמורה עבור שירות זה או אחר.

כפי שצוין, המבחן תמיד הוא מבחן המטרה, של הנתינה והמטרה נקבעת על-פי ראייה כוללת של הנסיבות. על פי העובדות המוסכמות לא בעל מכון השטיפה הוא זה שחפץ שלא לגבות כסף מרימון, אלא שהיוזמה לכך נעשתה על ידי הנאשם 1. לא זו אף זו, הנאשם 1 ביקש לשלם עבור רימון (ימים בודדים לאחר שזה האחרון מסר לו פרטים מתוך

החקירה) והוסיף "הבחור הזה יקר לי מאוד. הוא חוקר חזק". בדבריו אלו כורך נאשם 1 את התשלום עבור רימון בעד תפקידו ברחל בתך הקטנה. משמע, הוכח שהמתת ניתן בעד פעולה הקשורה בתפקידו של עובד הציבור וכן הוכחה ידיעה בדבר קיומו של קשר סיבתי זה. באופן זה הנסיבות שבהן ניתנה טובת הנאה (התכלית) אינן מצביעות על טובת הנאה שניתנה לעובד ציבור על רקע יחסי חברות, אלא על טובת הנאה המכילה היבט אינטרסנטי הקשור להיותו של מקבל טובת הנאה עובד ציבור - שהנותן נזקק לשירותיו. כפי שצוין, שוחד יכול להינתן בדיעבד בגין פעולה הקשורה בתפקידו של עובד הציבור.

כשאלו הם פני הדברים, נאשם 1 נתן שוחד לרימון בעד פעולה הקשורה בתפקידו.

הפרשה בעניין מבצע האכיפה: (סעיפים 42-43)

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 29.9.16 בשעה 15:49, במסגרת היחסים השוחדיים ביניהם, התריע רימון בפני נאשם 1 מפני מבצע אכיפה של משטרת התנועה שעתיד להתבצע באותו הלילה, בתוך מג'דל כרום, והפציע בו "שלא ייצא הלילה" ו"יזהר", וזאת לאור ידיעתו של רימון כי נאשם 1 נוהג ללא רישיון נהיגה כדין.

לשיטתה של המאשימה, במעשיו המתוארים לעיל, נאשם 1 נתן שוחד לרימון בעד פעולה הקשורה בתפקידו.

דא עקא, במסגרת פרשה זו המאשימה אינה מפרטת מהו השוחד (המתת) שניתן לרימון. יתרה מכך, גם פנייה לחלק הכללי באישום אינה שופכת אור על מהות המתת שניתן לעובד הציבור הנוגע לפרשה זו - עניין מבצע האכיפה. כל שמצוין במסגרת החלק הכללי לאישום (סעיף 4) הינו סקירה כללית של טובות הנאה שניתנו במסגרת הפרשות השונות.

כשאלו הם פני הדברים, אני קובע שבמסגרת פרשה זו לא הוכחה העובדה שלפיה ניתנה טובת הנאה מאת הנאשם 1 בעד פעולה הקשורה בתפקידו של רימון. מאחר ובמסגרת המשפט הפלילי אין ענישה מקל וחומר (כך למשל, בהסתמך על החלק הכללי בלבד) אני קובע שבפרשה דלעיל לא מתקיימים יסודות העבירה שעניינה מתן שוחד.

לסיכום, וכמפורט לעיל אני מרשיע את הנאשם 1 בעבירות שעניינן מתן שוחד לפי סעיף 291 לחוק העונשין ועבירות שעניינן תיווך לשוחד לפי סעיף 295(א) לחוק העונשין.

זה המקום לציין, כי במסגרת כתב האישום המתוקן והסדר הטיעון שהושג בין הצדדים לא ביקשה המאשימה להרשיע את הנאשם 1 בריבוי עבירות שעניינן מתן שוחד ותיווך לשוחד. כשאלו הם פני הדברים וחרף כל הקביעות המשפטיות דלעיל מצאתי לנכון להרשיע את נאשם 1 בעבירה אחת של מתן שוחד לפי סעיף 291 חוק העונשין ובעבירה אחת שעניינה תיווך לשוחד לפי סעיף 295(א) לחוק העונשין.

כעת, אעבור לדון בעניינו של נאשם 4 -

על פי עובדות כתב האישום (אישום 4), בין השנים 2014-2016 במסגרת מספר אירועים פליליים בהם היה מעורב נאשם 4, הכיר האחרון את רימון כחוקר בתחנה. במהלך החודשים ספטמבר-אוקטובר 2016, ביצעו נאשם 4 ואחיו תאמר עבודות שיפוץ בביתו של רימון בשווי של ₪ 2,300 לכל הפחות. במסגרת ההיכרות האמורה עם רימון, בתאריך 31.10.16 בשעה 23:01, התקשר נאשם 4 אל רימון, על רקע עיכובו על ידי המשטרה במסגרת חיפוש שנעשה

ברכבו. במסגרת שיחה זו, **ביקש נאשם 4 מרימון כי יסייע בעדו.** בתגובה, ביקש רימון מנאשם 4 כי ייתן את מכשיר הטלפון הסלולארי שלו לשוטר אשר עיכב אותו, על מנת שיוכל לשוחח עמו. בשיחה זו ביקש רימון מהשוטר "לשמור על כיוואן" ושאל האם הוא וחבריו מתנהגים בסדר. לשאלה זו השיב השוטר שהכול בסדר.

בתום השיחה האמורה, ביקש רימון מהשוטר לשוחח בשנית עם נאשם 4. או אז שאל רימון את נאשם 4 לגבי המשך עבודות השיפוץ בביתו. למשמע הדברים השיב נאשם 4 כי בכוונתו להמשיך ולבצע את עבודות השיפוץ ולסיים עד לסוף השבוע. כעבור זמן מה, ביצע נאשם 4 את עבודות השיפוץ בביתו של רימון, וזאת תמורת **חצי ממחיר עלות העבודות שבוצעו בפועל** (שעלותן עומדת לכל הפחות על 2,300 ₪).

אומר מיד, עובדות כתב האישום מצביעות באופן ברור על כך שפנייתו של רימון אל השוטר - בעבור נאשם 4 ולבקשתו של האחרון - **כרכה באופן מעשי את הדרישה של רימון כי העבודות יבוצעו ויסיימו.** לא בכדי ביקש רימון לשוחח בשנית עם הנאשם 4, לאחר שיחתו עם השוטר. ואכן, נאשם 4 פעל על מנת לבצע את העבודות ולסיים. **אך אין בכך די,** הנאשם 4 לא **הסתפק בסיומן של עבודות השיפוץ אלא גבה בגין מחיר מופחת ומוזל.** ודוק, עובדה מוסכמת היא, כי הנאשם 4 ביצע את עבודות השיפוץ ב"חצי ממחיר העלות". בעשותו כן, לאחר שרימון "התערב" עבורו, עולה בבירור קיומו של **קשר סיבתי עובדתי בין המתת (עבודות בחצי ממחיר העלות) לבין הפעולה הקשורה בתפקידו של עובד הציבור ("עזרה" בעניין העיכוב),** וכן **ידיעה** בדבר **קיומו של קשר סיבתי זה.** באופן זה הנסיבות שבהן ניתנה טובת ההנאה (התכלית) אינן מצביעות על טובת הנאה שניתנה לעובד ציבור על רקע יחסי חברות, אלא על טובת הנאה המכילה היבט אינטרסנטי הקשור להיותו של מקבל טובת ההנאה עובד ציבור - שהנותן נזקק לשירותיו. אזכיר, כי לא נדרש שמתן השוחד יביא לידי התרחשות אירוע מסוים, ישפיע ויוביל לתוצאה מסוימת. כמו כן, כפי שצוין שוחד יכול להינתן בדיעבד בגין פעולה הקשורה בתפקידו של עובד הציבור.

כשאלו הם פני הדברים, אני קובע חד משמעית כי **הנאשם 4 נתן שוחד לרימון בעד פעולה הקשורה בתפקידו.**

לפיכך, מורשע נאשם 4 **בעבירה שעניינה מתן שוחד לפי סעיף 291 חוק העונשין.**

ניתנה היום, י' טבת תשע"ט, 18 דצמבר 2018.